

KÜRTI LÁSZLÓ

dózsa györgy utca 12

*még megvan a ház, s ha arra járok, a kapuból
benézek az udvarára. gyermekkorom csodavárát
belepte a rozsdá, gyom törte darabokra az apám
öntötte betonjárdát.*

*nyári-konyhában összebújva nagyanyámmal, mikor
a kerti fűzbe csapott a villám, s az azt követő dörgés,
vagy mikor jég verte be az ablakot. ma már csak azon sírunk,
hogy nincsenek többé ilyen összebújós nyári, nagy viharok.*

*a kémény a házon visszabontva, de a nyári-konyha
még ma is épen. a vályogház szája mögött nagyapám
negyvenéves szilvafája. és papa, milyen serény
volt, nem értettük, gyerekek, miért sóhajtoznak
a szomszéd házaknál az asszonyok és min mosolyognak,
amikor hazaindul, utána.*

*mamival viszont ketten, mert nyaranta ott aludtam,
este ha nyikordult a kapu, nagy megkönnyebbüléssel
sóhajtott, fordult mami, azon a régi faágyon...*

*na tessék, a múlt, milyen cifra ésszel koldul, míg én,
kívül csak, zsebre vágott kézzel, szájátva állok.*

*hogy mára mindennek vége, papa még elseperte a havat,
aztán papát seperte el az élet. ámulok itt, mint ez a porta,
lakatlanul, kifoszthatatlan kegyelemmel. csordogál
a rozsdás bádogcsatorna, gyorsan kéne eliszkolni innen,
mielőtt szitálni kezd a köd, akár egy túl hosszú tarr béla-fimben.*

A magyar kultúra napja alkalmából Kürti László az Érd Megyei Jogú Város és a Magyar Írószövetség által közösen alapított Bella István-díjban részesült. Szerzőnknek szívből gratulálunk!